

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.21.366/2012/3.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Staub Tímea ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Papp Gábor ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, sajtó-helyreigazítás iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. május 24. napján meghozott, 22.P.21.043/2012/3. számú ítélete ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperes által szerkesztett honlapot működtető-t (cím), hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy az általa szerkesztett ... internetes honlapon a ...-án megjelent „...” című cikkel azonos helyen és módon az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 8 napon belül tegye közzé az alábbi közleményt: „Helyreigazítás: Az oldalunkon ...-án megjelent „...” című írásban valótlanul híreszteltük, hogy a békemenet 213 millió Ft-ba került. A valóság az, hogy a békemenet költségeiről tudomással nem rendelkezünk.”

Kötelezte az alperes által szerkesztett honlapot üzemeltető ...-t, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat.

A le nem rótt 36.000 forint kereseti illeték viselésére szintén az alperes által szerkesztett honlapot üzemeltető ...-t kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 79. §-át, a sajtószabadságról és médiatartalmak alapvető

szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1), (2) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 342. § (1) bekezdését, 343. § (1), (3) bekezdéseit.

A felperesi helyreigazító kérelem sajtószervhez való megérkezése tekintetében az elsőfokú bíróság a felperesi állásponttal értett egyet. Megállapította, hogy a kérelem címzettjeként helyesen az alperes és a főszerkesztő került feltüntetésre, csak a cím megjelölésénél szerepelt a, ezért a kérelmet érdemben vizsgálta.

Az alperes alapvetően vitatta azt, hogy a sérelmezett írás sajtóközleménynek minősülne, illetőleg, hogy az a felperes személyére utalna.

Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben úgy foglalt állást, hogy a közlés külső megjelenése teljes egészében megfelel bármely más hírközlésnek. A cikk felütése alapján sem juthat az átlagolvasó arra a következtetésre, hogy amit olvas, az egy vicc. Az egész közlés lényegét a címben megfogalmazottak jelentik, ennek van alapvetően hírértéke, mert egyértelműen közli, hogy mennyibe kerül a nevezett békemenet. Az összegek valóban irreálisak, de abból egyértelműen nem következik, hogy alapvetően egy tréfáról van szó.

A perben a felperes okiratokkal igazolta, hogy a békemenetnek szervezője volt, és arra is hivatkozott, hogy a közölt lista szervezői díjként is feltüntetett egy jelentős összeget. Ezek alapján mindenképpen megállapítható, hogy az írás a szervezőkre vonatkozó közlést is tartalmazott, ezért az a felperes személyét is érintette. Az elsőfokú bíróság erre tekintettel azt állapította meg, hogy a felperes keresetossági joga fennállt, függetlenül attól, hogy a cikk nem őt, hanem egy másik szervezőt nevesített. A cikkbeli utalás azt a tartalmat hordozta, hogy a békemenet szervezéséért a szervezők díjazásban részesültek.

Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a sérelmezett közlés a valóságnak megfelel. Ennek a kötelezettségének azonban az alperes a perben nem tett eleget, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak ítélte.

Osztotta a helyreigazító közlemény tartalma tekintetében az alperesi álláspontot és arra az álláspontra helyezkedett, hogy a perbeli esetben nem volt helye a tényleges költségviselésre vonatkozó tényközlés közzétételének, mert megfelelő információval a felperes sem rendelkezett. Az elsőfokú bíróság elégségesnek tartotta annak a helyreigazító közleményben való szerepeltetését, hogy az alperes a perbeli cikkben foglalt költségek nagyságrendjét illetően valótlan közlést tett, a való tényekről azonban nincs tudomása.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság határozata téves és megalapozatlan.

A határozat indokolásával ellentétben megállapítható, hogy a kereset tárgyát képező írás egy humoros tartalmú blogbejegyzés alapján készült, mely egy álhírt tartalmazott. Az átlagolvasók számára is teljesen egyértelmű volt, hogy egy viccről van szó, nem pedig valós tények közléséről. Jelentősége van annak is, hogy az alperes a közlést az „...” című blogról vette át, amely könnyed hangvétellű, humoros stílusú írásokat tartalmazó fórum. Az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy a közölt írás nem egyértelmű, és első mondatának nincs értelme, ezért tévedett, amikor úgy foglalt állást, hogy az első mondatot követő felsorolás hírértékkel rendelkező tényközlésnek minősül. A feltüntetett tételekből is egyértelműen kitűnik az átlagolvasó számára, hogy nem komoly és valós hírt olvas.

Tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre is, hogy a felperes a per tárgyát képező írással kapcsolatosan keresetőségi joggal rendelkezne. A sérelmezett írás a békemenet főszervezőjeként ...t nevesítette, a felperes személyét nem jelölte meg, és az írásból a személye nem is ismerhető fel, mivel rá vonatkozó tényállítást nem is tartalmaz. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy köztudomású tényként nem állapítható meg a felperes főszervezői minősége, ugyanakkor tévesen hívta fel a felperest ebben a tekintetben bizonyításra. Ezt követően tévesen állapította meg a csatolt iratok alapján a felperes keresetőségi jogát. Az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy a perbeli írásból a felperes személye az átlagolvasó számára felismerhető-e. A keresetőségi jogot nem alapozza meg az, hogy a felperes rendelkezik bizonyos okiratokkal, melyek a szervezői minőségét igazolják. A perbeli írás a felperes személyére vonatkozó tényállítást nem tartalmaz, a sajtóközlemény tartalmából a személye kétséget kizáróan nem ismerhető fel, ezért a keresetőségi joga hiányzik.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla teljes egészében egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A jogvita elbírálására irányadó Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek, vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, és ehhez képest melyek a való tények.

A másodfokú bíróság az alperes fellebbezésében foglaltakkal szemben osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a perbeli sajtóközlemény tartalmát és külső megjelenését tekintve nem hordozza azokat a jegeket, amelyek alapján arra lehetne következtetni, hogy egy humoros írásról van szó. Önmagában a jelzett forrás sajátosságai sem utalnak az írás nyilvánvalóan valótlan tartalmára, mert az átlagolvasó nem feltétlenül rendelkezik azzal az információval, hogy a kérdéses blog túlnyomórészt, vagy kizárólag vicces, humoros megjelenéseket tartalmazna. Az alperes ugyanolyan felületet és ugyanolyan formátumot adott a közlésnek, mint

bármelyik másik, honlapján fellelhető írásnak, ezért utalás szintjén sem volt nyilvánvaló az, hogy egy viccesnek szánt, nem valódi tartalmú közlés jelent meg. Önmagában nem teszi humoros jellegűvé az alperesi közlést az a tény, hogy az abban felsorakoztatott számszerű adatok túlzóak.

A felperes keresetösségi jogával kapcsolatosan azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a felperes szervező volta az általa becsatolt okirati dokumentáció nélkül is köztudomású ténynek minősül, figyelemmel arra is, hogy a kérdéses esemény a közelmúltban zajlott. A korabeli sajtó politikai irányvonaltól függetlenül széles körben számolt be az eseményről, és arról is, hogy a kezdeményezők, illetőleg szervezők között volt a felperes is. Nem állítható ilyen körülmények között az, hogy a politikai események iránt érdeklődők számára a felperes személye nem volt összefüggésbe hozható az alperesi közléssel.

Tekintettel arra, hogy az alperes az általa közöltek valóságával kapcsolatosan megfelelő bizonyítást nem terjesztett elő, az elsőfokú bíróság helyesen kötelezte az alperest sajtó-helyreigazító közlemény megjelentetésére.

Az alperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért az alperes által szerkesztett honlapot üzemeltető gazdasági társaság (mely formáját tekintve, helyesen: zrt.) a Pp. 239. § utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a felperes másodfokú perköltségét. A másodfokú perköltség a felperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíj.

Köteles viselni továbbá az alperes által szerkesztett honlapot üzemeltető gazdasági társaság a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2012. szeptember 20.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő